ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1; 10)

Περίοδος Δ'- Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 745	Σύναξις Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου 7 Ἰανουαρίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ πρόδρομος καὶ βαπτιστὴς Ἰωάννης

ἕνας ἔνσαρκος ἄγγελος

«Ἰδού ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου...»
(Ματθ. 11,10)

ΣΗΜΕΡΑ ἑορτάζει ἕνας ἄγγελος. Ποιός ἄγγελος, ὁ Μιχαὴλ ἢ ὁ Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος; Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ὁ ἄγγελος ποὺ ἑορτάζει εἶνε... ἄνθρωπος. Μὰ ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ εἶνε ἄγγελος; Ναί, ὑπάρχει. Ἄνθρωπος ἦταν, καὶ ἔγινε ἄγγελος. Ποιός εἶνε αὐτός; Ἂν κοιτάξουμε στὶς εἰκόνες, θὰ δοῦμε ἕναν ἅγιο ποὺ τὸν ζωγραφίζουν μὲ φτερά. Ποιός εἶνε; Εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Τὸν ζωγραφίζουν μὲ φτερά, γιατὶ ἦταν ἄνθρωπος σὰν κ' ἐμᾶς, ἀλλὰ **ἔζησε σὰν ἄγγελος**.

* * *

Μικρὸ παιδί, ἔζησε κοντὰ στὸν πατέρα του, ποὺ λεγόταν Ζαχαρίας, καὶ στὴ μητέρα του, ποὺ λεγόταν Ἐλισάβετ. Ἅγιοι ἄνθρωποι ἦτανε, καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό.

Μόλις μεγάλωσε ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό του, ὄχι νὰ πάῃ νὰ μαζέψῃ λεφτά, ἀλλὰ γιὰ ἕνα μεγάλο σκοπό. Ποῦ πῆγε; Πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἡ ἔρημος. Εἶχε ἐκεῖ φαγητὸ καὶ κουζίνα; Ὄχι. Εἶχε στρῶμα καὶ κρεβάτι; Ὄχι. Εἶχε σπίτι; Ὄχι. Ὡς ἄγγελος ζοῦσε. Τὸ ροῦχο του ἦταν φτειαγμένο ἀπὸ τρίχες καμήλου. Τὸ ποτό του δὲν ἦταν κρασί, οὔζο, καὶ μπίρες. Τέτοια πράγματα δὲν ἔβαζε στὸ στόμα του. Πήγαινε στὸ ποτάμι καὶ μὲ τὶς χοῦφτες του ἔπινε ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ Ἰορδάνου. Τροφή του, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ἦταν *«ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον»* (Ματθ. 3,4). Τί ἦταν αὐτὲς οἱ *«ἀκρίδες»*; Δύο ἑρμηνεῖες ὑπάρχουν. Κάτω στὴν Ἀραπιά, ποὺ ὑπάρχουν ἀκρίδες, τὶς πιάνουν, τὶς ξηραίνουν στὸν ἥλιο καὶ τὶς παστώνουν μὲ ἁλάτι. Καὶ ὅπως ἄλλοι τρῶνε τὶς γαρίδες καὶ τοὺς ἀστακούς, ἔτσι ἐκεῖ τρῶνε καὶ τὶς ἀκρίδες. Ἀλλὰ καὶ δεύτερη ἑρμηνεία ὑπάρχει, ποὺ λέει ὅτι *«ἀκρίδες»* εἶνε οἱ ἄκρες ἀπὸ τὰ ἄγρια χόρτα. Εἴτε τὸ ἕνα εἶνε εἴτε τὸ ἄλλο, ἡ τροφή του ἦταν πολὺ ἁπλῆ. Συντροφιὰ εἶχε ὄχι ἀνθρώπους ἀλλὰ τὰ ἄγρια θηρία, τὰ λιοντάρια καὶ τοὺς λύκους, ποὺ στέκονταν σὰν ἀρνάκια κοντά του.

Μετὰ ἦρθε στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ κήρυξε στὸν κόσμο μετάνοια. Νὰ μετανοήσουν οἱ φτωχοί, οἱ πλούσιοι, οἱ βασιλιᾶδες, οἱ γέροι μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά, οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄντρες, νὰ μετανοήσουν ὅλοι, ἀφοῦ ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη μετανοίας. Καὶ ὁ κόσμος ἐρχόταν. Ὅπως τὸ μελίσσι τρέχει στὰ λουλούδια, ἔτσι ἔτρεχαν στὸν Ἰωάννη, αὐτὸ τὸν ἔνσαρκο ἄγγελο. Καὶ τί κάνανε κοντά του; Ἐξωμολογοῦντο *«τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν»* (Ματθ. 3,6).

* * *

Ὅπως ἔκαναν αὐτοὶ ποὺ πήγαιναν στὸν Ἰωάννη, ἔτσι νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς. Κάθε ἄνθρωπος ποὺ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του, πρέπει νὰ πάῃ νὰ ἐξομολογηθῇ. Καὶ ἀφοῦ ὁ Ἰωάννης ἔζησε σὰν ἄγγελος, ἔτσι **νὰ ζοῦμε κ' ἐμεῖς· σὰν ἄγγελοι.**

Ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἕνα μεγάλο προορισμό. Τὸ ἀκοῦμε κάθε φορὰ ποὺ λέμε τὸ «Πάτερ ἡμῶν»· *«Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς»* (Ματθ. 6,10). Παρακαλοῦμε τὸ Θεό, ὅπως οἱ ἄγγελοι πάνω στὰ οὐράνια κάνουν τὸ θέλημά του, ἔτσι κ' ἐμεῖς κάτω στὴ γῆ· νὰ κάνουμε ὄχι τὸ κέφι τοῦ διαβόλου ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ξέρουμε. Εἶνε γραμμένο στὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ ὅταν κάνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὰ χωριά μας, οἱ πολιτεῖες, ἡ ἀνθρωπότης ὅλη θὰ γίνῃ παράδεισος. Δὲν θὰ ὑπάρχουν κλέφτες, φονιᾶδες, ψευδομάρτυρες, πόρνοι,

μοιχοί, πλεονέκτες καὶ ἅρπαγες, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀκοῦνε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ δὲν ζοῦν ἀγγελικῶς, σὰν τὸν Ἰωάννη. Ζοῦν σὰν τὰ ζῷα καὶ χειρότερα ἀπὸ τὰ ζῷα. Τὸ λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν κάνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γίνονται σὰν τὰ τετράποδα. Μιὰ ζούγκλα ἔγινε ὁ κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος ἔγινε θηρίο. Τί λέω; Τίποτε δὲν εἶνε τὸ θηρίο μπροστὰ στὸν κακὸ ἄνθρωπο.

Ὢ ὁ ἄνθρωπος! Ἔγινε ἕνα ἐπιστημονικὸ θηρίο. Ξέρεις πόσα ἀεροπλάνα εἶνε ἕτοιμα νὰ πετάξουν ἐπάνω στὸν οὐρανό; Γλέντα καὶ διασκέδαζε, ἄνθρωπε· ἔννοια σου ὅταν θὰ παρουσιαστοῦν τὰ μαυροπούλια, τ' ἀεροπλάνα. Καὶ πάνω στ' ἀεροπλάνα θὰ εἶνε ἄνθρωποι, ἐπιστήμονες. Αὐτοὶ θὰ πατήσουν τὰ κουμπιά. Καὶ μετά..., Θεέ μου Θεέ μου! Μιὰ βόμβα νὰ πέσῃ στὴ Θεσσαλονίκη, μία στὴν Ἀθήνα, μία στὴ Σόφια, μία στὸ Βελιγράδι, μία στὴ Μόσχα, μία στὸ Λονδῖνο, μία στὴ Νέα Ὑόρκη, μία στὸ Σικάγο..., καὶ τίποτα δὲν θὰ μείνῃ. Κάρβουνο θὰ γίνῃ ἡ γῆ.

Νά, λοιπόν, ποὺ ὁ ἄνθρωπος εἶνε χειρότερος ἀπὸ θηρίο. Χίλιες φορὲς νὰ μὴν εἴχαμε σχολειὰ καὶ πανεπιστήμια, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦταν ἀγράμματοι. Τέτοια γράμματα, ποὺ θὰ καταστρέψουν τὸν κόσμο, τί νὰ τὰ κάνῃς; Θὰ ποῦμε σὲ λίγο αὐτὸ ποὺ λέει μιὰ προφητεία· Ἀνοῖξτε, βουνὰ καὶ σπηλιές, νὰ μᾶς κρύψετε (πρβλ. Λουκ. 23,30). Γιατὶ ἔφθασε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο.

—Πολὺ ἀπελπιστικὰ μᾶς τὰ λές.

Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται, νὰ μὴν εἶνε ἀπελπιστικά, ἀλλὰ νὰ εἶνε γεμᾶτα ἐλπίδα καὶ χαρά. Πῶς; Ποιός μπορεῖ νὰ μᾶς ἀλλάξῃ; Ποιός μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸν κόσμο; Πῶς θὰ πᾶμε μπροστὰ καὶ πῶς θὰ δοῦμε καλὲς ἡμέρες; Μὲ τὸ νὰ χτυπᾷ ἡ καμπάνα τὴν Κυριακὴ καὶ οἱ Χριστιανοὶ νὰ μὴν πατᾶνε στὴν ἐκκλησία; ἔτσι θὰ πᾶμε καλά; Πῶς θ' ἀλλάξουμε; Ἅμα ἀκούσουμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ ἐφαρμόσουμε, ἅμα ἀκούσουμε τὸν Ἰωάννη ποὺ μᾶς φωνάζει· «*Μετανοεῖτε*» (Ματθ. 3,2). Ἂν ἀνοίξουμε τὰ φυλλόκάρδια μας καὶ γίνουμε ἄνθρωποι.

Ἕνας ἀρχαῖος φιλόσοφος, ὅταν ἔγινε μεσημέρι κι ὁ ἥλιος ἔκαιγε τὶς πέτρες, αὐτὸς ἄναψε ἕνα φανάρι καὶ γύριζε μέσα στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες. Ὅλοι ἔλεγαν, ὅτι παλάβωσε. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶχε παλαβώσει. Τὸ ρωτοῦσαν· Τί ἔπαθες, τί ζητᾷς; Κι αὐτὸς ἀπαντοῦσε· «*Ἄνθρωπον ζητῶ*».

Καὶ σήμερα, ποῦ εἶνε οἱ ἄνθρωποι; Δὲ' ρωτᾷς, τί τραβᾶνε οἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τους, καὶ οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους; τί τραβᾶνε οἱ μανάδες ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ γέννησαν, καὶ οἱ πατεράδες ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ κοπίασαν νὰ τὰ θρέψουν; Θηρία γινήκαμε, δαίμονες καὶ χειρότεροι ἀπὸ τοὺς δαίμονες.

Τί νὰ κάνουμε; Νὰ μετανοήσουμε ὅλοι· ἄσπροι, μαῦροι, κόκκινοι, κίτρινοι. Αὐτὸ φωνάζει τὸ Εὐαγγέλιο, αὐτὸ μᾶς φωνάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης.

Θὰ μετανοήσουμε; Ποιός μπορεῖ νὰ μᾶς ἀλλάξῃ; Οὔτε ὁ βούρδουλας τοῦ χωροφύλακα, οὔτε τὰ δικαστήρια... Ὅλα τὰ δοκιμάσαμε, δὲν ἀλλάζει ἔτσι ὁ ἄνθρωπος. Ἕνας μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, νὰ πάρῃ τὸ κοράκι καὶ νὰ τὸ κάνῃ περιστέρι, νὰ πάρῃ τὸ λύκο καὶ τὸν κάνῃ πρόβατο. Καὶ αὐτὸς ὁ ἕνας καὶ μοναδικὸς εἶνε ὁ μεγαλοδύναμος Χριστός.

* * *

—Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Χριστός;

Ἐδῶ μέσα στὴν Ἐκκλησιὰ εἶνε, κύριε, καὶ ἂν ἔχῃς μάτια, καρδιὰ καὶ μυαλό, ἔλα καὶ θὰ τὸν δῇς. Βλέπεις τὸν παπᾶ; Νά ὁ Χριστός. Αὐτὸ τὸν παπᾶ, ποὺ βλέπεις μπροστά σου, ἄγγελος εἶνε. Μπορεῖ ἔξω νὰ εἶνε σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μπῆκε στὴν ἐκκλησία, φόρεσε τὸ πετραχήλι, εἶπε τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*»; Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη μὴ τὸν βλέπεις σὰν ἄνθρωπο, ἀλλὰ σὰν ἄγγελο. Κρατάει τὰ ἅγια στὰ χέρια του. Καὶ ὅπως ὁ στρατηγός, ὅταν φορέσῃ τὴ στολή του, δὲν εἶνε ἕνας ἁπλὸς πολίτης· ἀλλὰ στρατηγός, ἔτσι **καὶ ὁ παπᾶς**, ὅταν βάλῃ τὸ πετραχήλι, δὲν εἶνε ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα· δὲν εἶνε ὁ Νικόλας, ὁ Ἀναστάσης, ὁ Παῦλος ἢ ὁ Πέτρος, δὲν εἶνε ὁ Μιχάλης ἢ ὁ Παντελῆς, ἀλλὰ **εἶνε ἄγγελος Κυρίου**. Εἶνε σὰν τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ποὺ βάπτιζε στὸν Ἰορδάνη.

Τὸν παπᾶ νὰ τὸν βλέπῃς ὡς φορέα τῆς ὑψηλοτέρας ἐξουσίας. Τὸ λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός· «Ὁ παπᾶς ἔχει ἐξουσία παραπάνω ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀρχαγγέλους». Ὁ παπᾶς μᾶς συνδέει μὲ τὸν οὐρανό, καὶ πρέπει νὰ τὸν σεβώμεθα ὅλοι. Κι ὅταν σεβώμεθα τὸν παπᾶ, εἶνε σὰν νὰ σεβώμεθα τὸ Χριστό.

* * *

Ἄγγελος εἴπαμε ὅτι ἦταν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἄγγελοι εἶνε στὸν κόσμο οἱ ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἄγγελοι πρέπει νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς. Αὐτὸς εἶνε ὁ προορισμός μας.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος